

изъ Архангелскъ въ Соловецкия мѣнастиръ, азъ бѣхъ, както знаете, испадналъ въ голѣма опасность; буря са надвисна и кораблотрошението бѣ неизбѣжно: азъ ще замълчж, нищо не ще ви говоря за голѣмата боязнь, която бѣше обзела васъ тогава. Сега подобна гибель несжществува, ний са избавихми, но азъ считамъ за справедливо, на което и вий надѣвамъ са сте съгласни, да изпълнимъ клетвата и обѣщанията които сми дали въ онжъ опасна минута. Азъ тогава са трудехъ не толкова за собственото си избавление отъ колкото за вашето, именно за туй азъ съмъ са общалъ Богу и на святия мой Ангелъ, Апостолу Петру, че ще отида да са поклонж на негова гробъ въ Римъ. Разкажи, Борисъ Петровичъ (обърналъ са царя къмъ Шереметова), въ какво положение са намѣрва Римската областъ и нейнитѣ градове? Ти тамъ си ходилъ и можешъ да ни дадешъ най-вѣрни сведения.“ Шереметовъ похвалилъ приятния климатъ и прекраснитѣ мѣста. Царя послѣ казалъ: „Слѣдъ като покорж Турцитѣ, азъ, съ нѣколцина отъ васъ ще спохода Италия, за да изпълня даденото си обѣщание.“ Петъръ щѣлъ да отиде въ Римъ и да изпълни обѣщанието си, ако не са появили опасни произшествия въ неговитѣ владения; възмущенията, които са появили тогава предизвикали неговото присхтствие въ Москва.
